

Teză de doctorat

„Preotul și armata în trecut și astăzi. Necesitate, organizare, slujire”

Abstract: Pentru omul contemporan legătura dintre Biserica Ortodoxă Română și Armata țării prin intermediul clerului militar, poate fi socotită ca lipsită de importanță sau contradictorie, însă, în esență, nu este deloc de neglijat. Biserica și Armata, clericul și ostașul, ca reprezentanți de seamă ai celor două instituții, au contribuit din plin la apărarea identității de neam și de credință, a valorilor culturale și morale, încât clerul militar s-a impus cu „Necesitate”, având o „Organizare” aparte și o „Slujire” specifică.

Dacă la începutul secolului al XIX-lea, clerul militar, ca instituție, era oarecum o noutate pentru istoria noastră, debutul evenimentelor aceluiași secol avea să sădească în conștiințele românilor și a oamenilor politici, militari și religioși, necesitatea și importanța clerului militar în clipele grele ale istoriei. Astfel, în momentele cheie ale definirii noastre ca popor în Europa, găsim chipuri de vrednici preoți de mir și militari care, pe lângă misiunea sacerdotală de a învăța, sluji și sfinți, au împlinit în rândurile acesteia și alte lucrări deosebite, distincte de chemarea lor ca slujitori, dar care făceau parte din datoria lor ca fii ai neamului românesc. Îmbărbătarea ostașilor în mijlocul focului de luptă, prezența lor în tranșee sau spitale, oblojind rănilor sau administrând medicațiile celor răniți sau bolnavi, alimentarea militarilor din linia întâi cu cele necesare (muniție, armament etc), extragerea din mijlocul „iadului” a celor care au pierdut lupta cu inamicul, pentru a-i putea prohodii creștinește, realizarea cimitirelor de eroi și multe altele, vin în susținerea eroismului, patriotismului și jertfelniciei lor.

Regimul comunist instaurat după evenimentele din august 1944 a dus la ruperea legăturilor dintre Biserică și Armată. Episcopia Militară de la Alba Iulia înființată în anul 1921, a fost desființată în mod abuziv în anul 1948, iar episcopul militar, dr. Partenie Ciopron (1896-1980), dimpreună cu preoții militari, au fost excluși din structurile armatei, pierzând toate drepturile. Această situație a durat aproape 50 de ani, căci în anul 1995, prin grija și colaborarea reprezentanților Bisericii Ortodoxe Române și a celor din Ministerul Apărării Naționale, clerul militar a fost rechemat în armată, însă nu doar în unitățile militare din țară, ci și în teatrele de operații din cadrul NATO, ONU și UE, contribuind prin cuvântări, slujbe, taine și ierurgii, la zidirea sufletească a celor chemați sub arme.